Benke László

Szomorúság

Anyanyelvembe öltözött képzeletemmel
boldog magyarokat szeretnék látni e tájon.
De örökös veszedelemben hogyan bírjam ki,
hogy ne nagyon fájjon
örökölt és elrontott valóságom és látomásom?

Gugyorászva macskáimmal hideg kályhám előtt
újra és újra emberi melegségre várok,
állati türelemmel, mint ők,
s lelki szemeimmel nézegetem
látomásaim, hazám és a nők
veszendő szépségeit.

Itthon vagyok, macskám magyarul dorombol,
magyarul fázunk; befűthetnék, de magyarul
maholnap nem lehet befűteni sem.
Család és gyerekek helyett
marad a simogatás kegyelme:
hétvégi látogatóm képzelt
és valóságos teste-lelke.
Holnap eljön-e?
Életvégi létem értelmét adná vissza,
ha tőle gyerekem születne.

De élet helyett már csak simogatózhatok,
elégedetlenül, macskám szőrös hátán
és borostás arcomon.
Valamilyen kihalt indiángumóra
emlékeztetek e birodalmi tartományban,
Magyarhonban. – Ki merne itt lenézni engem?
Ki merné megvetni létezésemet?
Kívül esve köreimen
arany fényével sajdul rám két macskaszem.

E rabszolgaföldön egyedül
annyira utáltam sok szabályt,
amennyire a rám szabott magányt,
amelybe mégis beleszoktam.
Senkinek se tennék szemrehányást sorsomért,
se azért, mert nem tudom,
hová lett belőlem a tetterő, akarat, fogadkozás;
irgalom – magamnak legalább.
Így hát csak kérdezem:
miért hull porrá életem?

Míg vagyok, legyen tél
vagy sivatagosítsa renyhe és bolond szél
a földem, mely nem az enyém,
már megint a nagybirtokos ördögé.
Vihetné a lelkem is,
de az nem kell neki,
nem tud vele mihez kezdeni.
Nyelvem is ezer darabra
szaggattatja, tépi, tépeti,
a multikultúra tárlóiba gyűjtve
rabolja Európát, országaink,
magyar lelkünk, emberi jellemünk,
elszívja agyvelőnk,
idegrendszerünket digitálisan csatlakoztatja
a központi számítógéphez
és fordítja birodalma hasznára ellenünk.

A remény apámé s anyámé is
csak egyetlen életre volt,
ők se látták jövőjüket, se unokáikét.
Művelni való édenünket lebírhatatlan erők
törvényesen adják-veszik, gyilkolják is
nemzetileg és nemzetközileg
azóta is, hogy *átok reá... nem vívta ki.*
Ahol járok, kelek, vagyok
semmiért ragozom a létigét,
fázom előre is, fájok és gyávulok,
szerelem nélkül nem tudom, hová legyek.

Vérző alkonyatkor, gyakran Nyugat felől
mintha én jönnék felém több alakban
e több nyelven síró tájból,
hegyeken túlról, síkságok szédületéből,
de lehet, hogy már a testvéreimben
jön a veszélyes idegen,
látomásban a valóságom, amputált hazám
és a többször meggyilkolt és feltámadt remény.

Újra hidegen fúj a szél, huzat van, hordja a havat
e forgószínpadon, Észak kíméletlen hozzánk.
Bújnék macskáimhoz, ők pedig hozzám,
ki-kicsurran a könnyem, hagyom,
fagyjon meg borostás arcomon.

Nem jön el már, nem rombol,
nem építi szerelmünket csaló szerelmesem.
A közöny és kietlenség hómezőin
próbálom én is magára hagyni magam,
mint a hóban-fagyban kint rekedteket.
Ők is csak annyit számítanak,
mint bármelyik *„célszerű szegény”*.

Farkasok már nincsenek, nincs értelme
morgolódni, siránkozni, üvölteni se,
ócska korcsok közt alig van élni kedvem,
maholnap embernek sem tarthatom magam.
Akár mámorodva, akár józanul
ha mégis felüvöltök néha,
magamra is rálegyinthetek,
s megyek tovább csöndesen hasadozva,
egyre törékenyebben dadogom:
Ki találhat helyettem haza?

Senki se hallott tegnap se,
senki se hegedült szívembe,
angyal se sírt a vállamon,
senki se lát meg semmit se,
senki se hallott semmit se,
senki se tudja, élek-e.
Hát persze, hogy hallgatok!

Meg se kérdezem magamtól
mért nem szeretem jobban
a Megváltót, mint a megváltottakat.
S miért kell jóságunk és romlottságunk
elviseléséhez irgalmad, Istenem.

Milyen idő van?
Se ilyen, se olyan?
Csupa elégedetlen arcúak
jönnek-mennek a ház előtt
szégyentelen a szenvedéstől
szótlanul vagy hangosan
önmagukat sem kérdezik:
– Ezek is magyarok?
– Mint a macskám, akinek enni adok.

Valahol disznókra vadászó fiaim
a szeretetükért szeretném,
hogy eltaláljanak haza.
Ha még hagynák magukat egy kicsit.
De már felnőttek szegények nagyon.
Saját ablakukon néznek messzire
fényesen, hosszan és vakon.

Ide űztek a világ végire,
s nem tudhatom,
lesz-e még otthonom e föld,
szerethetem-e népem és hazám,
e könyörtelen közönyben,
örökös veszedelemben
dögvész, pára és árnyék a sors.